

Unu

Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă...

Ce s-ar fi întâmplat dacă mingea de fotbal n-ar fi căzut dincolo de zid.

Dacă Hector nu s-ar fi dus după ea.

Dacă mi-ar fi destăinuit cumplita lui descoperire.

Dacă...

Probabil că atunci mi-aș spune o cu totul altă poveste. Așa că, vedeți, există tot atâtea posibilități câte stele pe cer.

Doi

Domnișoara Connolly, fosta noastră profesoară, ne spunea mereu să începem povestea cu începutul. Să ștergem bine geamul prin care privim. Deși nu prea cred că asta voia să spună. Nimeni, nici măcar domnișoara Connolly, n-ar îndrăzni să scrie despre ce se vede prin geamurile murdare. E mai bine să nu te uiți. Iar dacă te-ai uitat cumva, atunci e mai bine să nu spui nimănui ce-ai văzut. Niciodată n-aș face prostia să scriu lucrurile astea, nu pe hârtie, vreau să zic.

Și chiar dacă s-ar putea, n-aș fi eu în stare.

Adevărul e că eu nu pot să-mi scriu nici măcar numele.
Standish Treadwell.

Standish Treadwell e un retardat,

Să citească și să scrie el n-a învățat...

Domnișoara Connolly a fost singura profesoară care a spus că Standish se remarcă prin originalitate. Hector a zâmbit când i-am povestit. Mi-a zis că el unul s-a prins de asta din prima.

„Există oameni care poartă ochelari de cal și mai există oameni ca tine, Standish, o adiere proaspătă în marele parc al imaginației.“

Mi-am repetat în gând vorbele lui. „Și mai există Standish, cu o imaginație care adie prin parc și nici măcar nu vede băncile – observă doar că nu e rahat de câine pe unde ar trebui să fie.“

Trei

Când a sosit anunțul de la cabinetul directorului, nu eram atent la lecție. Eu și Hector eram în orașul de peste ape, într-o altă țară, unde clădirile se înalță până ținutiesc norii de cer. Unde soarele strălucește tehnicolor. Viața la capătul curcubeului. Nu mă interesează ce ni se spune aici, eu am văzut la televizor. Acolo oamenii cântă pe stradă – cântă chiar și în ploaie, cântă și dansează cu stâlpii de iluminat.

Noi trăim în epoca întunericului. Nu cântăm.

Dar asta era cel mai frumos vis cu ochii deschiși pe care-l aveam de când Hector și familia lui dispăruseră. De cele mai multe ori, încercam să nu mă gândesc la Hector. Îmi plăcea în schimb să mă concentrez și să-mi imaginez că sunt pe planeta noastră, cea inventată de mine și de Hector. Juniper.

Era mai bine decât să mă prăpădesc de grijă gândindu-mă ce i s-o fi întâmplat. Numai că de mult nu mai dădusem frâu liber imaginației așa de tare. Mi se părea că Hector e iar lângă mine. Conduceam unul din Cadillacurile acelea imense, de culoarea înghețatei. Aproape că simțeam mirosul de piele. Albastru aprins, albastru ca cerul, scaune albastre de piele. Hector în spate. Eu, cu cotul sprijinit pe rama de crom a ferestrei deschise, cu mâna pe volan, în

drum spre casă, unde am fi băut Croca-Cola, într-o bucătărie strălucitoare, cu o faţă de masă în pătrăţele şi o grădină în care iarba să pară periată cu aspiratorul.

În momentul acela am auzit ca prin vis că domnul Gunnell mă striga pe nume.

— Standish Treadwell! Eşti aşteptat la director.

Băga-mi-aş picioarele să-mi bag! Trebuia să mă aştept la asta. Bastonul domnului Gunnell m-a făcut să casc ochii cât cepele. M-a lovit aşa de tare, că mi-a lăsat o urmă adâncă pe dosul palmei. Două dăre subţiri şi roşii. Domnul Gunnell nu era înalt, dar avea nişte braţe de tanc, foarte bine gresate, iar muşchii lui erau făcuţi din tancuri date la reformă. Purta o meşă de păr care părea să aibă viaţă proprie, după cum se lupta să stea agăţată de vârful capului său transpirat şi lucios. Nici celelalte trăsături nu-l avantajau. Mustaţa neagră şi îngustă, ca o dâră de muci, îi cobora până la buză. Zâmbea numai când îşi folosea bastonul – zâmbetul ăla îi încreţea toată gura într-o grimasă acră, făcând să-i ţâşnească afară stârpitura de limbă, uscată ca o lipitoare. Dacă mă gândesc mai bine, nu cred că zâmbet e cuvântul potrivit. Poate că doar părea să ia forma aia când domnul Gunnell se concentra asupra sportului său preferat – provocarea durerii. Nu-l interesa unde nimereşte cu bastonul, atâta vreme cât izbea-n carne şi te făcea să sari în sus.

Cum ziceam, lumea cântă numai de cealaltă parte a oceanului.

Aici, cerul s-a prăbuşit de mult peste noi.

Patru

Dar cel mai ciudă îmi era că mă lăsasem dus de val. N-am văzut deloc când a venit domnul Gunnell, deși între mine și catedră era un culoar. Adică, stăteam chiar în fundul clasei – în ce mă privește, tabla putea să fie la fel de bine și în altă țară. Cuvintele parcă erau cai de circ care dansau în sus și-n jos. Adică niciodată nu se opreau destul ca să-mi dau seama ce însemnau.

Puteam citi numai cuvântul uriaș, scris cu roșu pe poza cu Luna. Te plesnea peste bot cuvântul ăla.

PATRIA

Cum eram sărac cu duhul și nu mă potriveam în peisaj de nicio culoare, stăteam în fundul clasei de atâta vreme, încât știam că devenisem aproape invizibil. Doar când domnul Gunnell simțea nevoia să-și dezmoștească brațele de tanc îi atrăgeam atenția.

Numai atunci vedeam roșu-naintea ochilor.